

## جوانب حیاتی زندگی در سرزمین نیکو

پیام دو

### جوانب حیاتی زندگی در سرزمین نیکو پس از بازگشتن از اسارت در بابل

مطالعه متون مقدس: ۱ تواریخ ۴: ۱۰؛ ۹: ۱؛ ۱۶: ۸-۱۲، ۱۶-۱۸؛ ۲۹: ۱۰-۲۰؛  
۲ تواریخ ۲۰: ۱۵-۲۲؛ ۳۶: ۲۲-۲۳

۱. تاریخ قوم اسرائیل یک نماد است، که نمونه ایمانداران عهد جدید بوده و بنابراین نمونه کلیساست - ۲ تواریخ ۳۶: ۲۲-۲۳؛ ۱ قرنثیان ۱۰: ۶، ۱۱.
۲. یهودا به سبب خیانت خود، به بابل به اسیری رفتند؛ از این رو، کسانی که از اسارت بازگشتند باید به خدا امین می بودند - ۱ تواریخ ۹: ۱؛ ۱ قرنثیان ۴: ۱-۲؛ ۷: ۲۵؛ ۲ تیموتائوس ۲: ۱۳؛ مکاشفه ۱۷: ۱۴.
- آ. خدا در تحقق اقتصاد خود و رهبری ما در اقتصادش، امین است - مراثی ۳: ۲۳. ب. خدا به عنوان خدای امین، نمی تواند خودش را انکار کند؛ او نمی تواند وجود خود را انکار کرده، بر خلاف آن باشد - ۲ تیموتائوس ۲: ۱۳.
- پ. وقتی که او با صفت وفاداری خود، در ما نهاده شود، او به ما تبدیل می شود، و ما در صفت وفاداری او، به او تبدیل می شویم - ۱ قرنثیان ۷: ۲۵؛ ۲ تیموتائوس ۲: ۱۳.
۱. همانطور که خدا نمی تواند وجود خود را انکار کند، ما که با او ساخته شده ایم، نمی توانیم وجودمان را انکار کنیم - ر.ک. افسسیان ۳: ۱۶-۱۷.
۲. از این طریق است که ما به عنوان مباحثان اسرار خدا، قادر به امانت بوده و [امین] خواهیم شد - ۱ قرنثیان ۴: ۱-۲.
۳. چون ما با خدای امین ساخته شده ایم، باید به او امین باشیم؛ وجود ما، ساختار ما، به ما اجازه نمی دهد که غیر از این باشیم.
- ت. برای ما امین و قابل اعتماد بودن به معنای انجام مباشرتی است که خداوند به ما بخشیده است - آ.آ. ۱-۲؛ ۷: ۲۵؛ ۱ تیموتائوس ۱: ۱۲.
- ث. هنگامی که خداوند برای نبرد در حارمگدون می آید، او رب الارباب و شاه شاهان خواهد بود، و غلبه کنندگانی که با او هستند، «خوانده شده و برگزیده و امینند» - مکاشفه ۱۷: ۱۴؛ ۱۹: ۱۱-۲۱.
۳. به همه کسانی که از اسارت در بابل به سرزمین نیکو بازگشتند دستور داده شد که یهوه را شناخته، اطاعت و پرستش کنند - ۱ تواریخ ۱۶: ۸-۱۴.
- آ. «خدا» دلالت دارد بر قدرت خدا و رابطه او با مخلوقات؛ «یهوه خدا» حاکی از رابطه خدا با انسان است.

- ب. یهوه خدا نه تنها آن که قدرتمند است می باشد، بلکه آن که به انسان نزدیک می شود نیز هست - پیدایش ۲: ۴، ۸، ۱۵-۱۶، ۱۸-۱۹، ۲۱-۲۲.
- پ. «یهوه» به معنای «هستم آن که هستم» است، که نشان می دهد یهوه همان فرد جاودان خود-موجود و همیشه-موجود است، آن که در گذشته بود، اکنون هست، و در آینده برای همیشه خواهد بود - خروج ۳: ۱۴؛ مکاشفه ۱: ۴.
- ت. یهوه تنها کسی است که هست - عبرانیان ۱۱: ۶:
۱. این بی همتا که هستی دارد، آن «بودن» بزرگ است. فعل «بودن» فقط می تواند برای خدا اعمال شود و نه برای ما.
  ۲. خدا همان بودن عالمی است، همان هستی اصیل؛ فقط خدا من هستم است. فقط او هستی دارد.
- ث. «یهوه» نام خدا برای وجود و تحقق است - پیدایش ۱۷: ۱؛ ۲۸: ۳؛ ۳۵: ۱۱؛ خروج ۳: ۱۴؛ ۶: ۸-۶.
- ج. چون یهوه به طور جاودان وجود دارد و چون او واقعیت فعل «بودن» است، او هر آنچه گفته است را به انجام خواهد رساند - یوحنا ۸: ۲۸-۲۹.
- چ. امروز در بازیابی خداوند، ما در مرحله تحقق هستیم؛ ما خدا را به عنوان یهوه، من هستم بزرگ، تجربه می کنیم - خروج ۳: ۱۴-۱۶؛ یوحنا ۸: ۲۴، ۲۸.
۴. بازگشت فرزندان اسرائیل به سرزمین نیکو نشانگر بازگشت مسیحیان از تفرقه به زمین کلیسا، زمین یگانگی، است - ۲ تواریخ ۳۶: ۲۲-۲۳؛ ر.ک. تثنیه ۱۲: ۱-۳۲:
- آ. زمین محلی کلیسا، اساساً همان یگانگی منحصر به فرد بدن مسیح است که در کلیساهای محلی تمرین می شود - افسسیان ۴: ۴؛ ۱ قرنتیان ۱: ۲؛ ۱۲: ۲۷.
  - ب. بر طبق مکاشفه الهی در عهد جدید، زمین کلیسا از سه عنصر حیاتی ساخته شده است:
۱. اولین عنصر ساختار زمین کلیسا، یگانگی منحصر به فرد بدن عالمی مسیح است، که «یگانگی روح» خوانده می شود (افسسیان ۴: ۳) - همان یگانگی ای که خداوند در یوحنا ۱۷ برای آن دعا کرد.
  ۲. دومین عنصر زمین کلیسا، زمین منحصر به فرد محله ای است که یک کلیسای محلی در آن مقرر شده و وجود دارد - مکاشفه ۱: ۱۱؛ اعمال ۱۴: ۲۳؛ تیتوس ۱: ۵.
  ۳. سومین عنصر زمین کلیسا، واقعیت روح یگانگی است، یعنی واقعیت روح، آن که واقعیت زنده تثلیث الهی است - ۱ یوحنا ۵: ۶؛ یوحنا ۱۶: ۱۳.
- پ. زمین کلیسا به طور نهادی به حیات مربوط است - مزامیر ۱۳۳: ۱، ۳؛ ۳۶: ۸-۹.
۵. به فرزندان اسرائیل که به سرزمین نیکو بازگشتند گفته شد که عهدی که خدا با ابراهیم بست را به خاطر بسپارند - ۱ تواریخ ۱۶: ۱۵-۱۸؛ پیدایش ۱۵: ۷-۲۱:

## جوانب حیاتی زندگی در سرزمین نیکو

- آ. ابراهیم به خدا به خاطر وعده او در مورد آن نسل ایمان آورد، ولی او برای اینکه خدا را برای وعده سرزمین نیکو باور داشته باشد، فاقد ایمان بود - آ. ۶-۸.
- ب. برای تقویت ایمان ابراهیم، خدا مجبور شد با بستن عهد با ابراهیم، وعده خود به او را تأیید کند - آ. ۹-۲۱:
۱. عهدی که خدا با ابراهیم بست، عهد وعده بود که از طریق قدرت خدا در فیض او تحقق می یافت - یوحنا ۱: ۱۴، ۱۷.
  ۲. عهد جدید ادامه این عهد است - غلاطیان ۳: ۱۷؛ ۴: ۲۲-۲۶.
- پ. خدا از طریق مسیح مصلوب شده و رستخیز کرده، عهد خود را با ابراهیم بست - پیدایش ۱۵: ۹؛ رومیان ۶: ۵-۶، ۹:
۱. سه نوع احشام ذبح شده نشانگر مسیح در انسانیت خود است که برای ما مصلوب شد، و دو پرنده زنده نشانگر مسیح در الوهیت خود است که آن فرد زنده و رستخیز کرده می باشد - پیدایش ۱۵: ۹؛ یوحنا ۱۱: ۲۵؛ مکاشفه ۱: ۱۸.
  ۲. گوساله ماده برای قربانی صلح و سلامتی، بز ماده برای قربانی گناه، و قوچ برای قربانی سوختنی بود - پیدایش ۱۵: ۹؛ لاویان ۳: ۱؛ ۴: ۲۸؛ ۵: ۴؛ ۱: ۱۰.
  ۳. در نمادشناسی، قمری دلالت بر یک زندگی رنجور دارد، و کبوتر جوان دلالت دارد بر یک زندگی با اعتقاد، یک زندگی با ایمان؛ این دوتا از مشخصات زندگی خداوند بر روی زمین هستند - پیدایش ۱۵: ۹.
  ۴. از آنجا که دو عدد شهادت است، دو پرنده زنده حامل شهادت مسیح به عنوان آن که در ما و برای ما زندگی می کند هستند - آ. ۹؛ یوحنا ۱۴: ۱۹-۲۰؛ غلاطیان ۲: ۲۰.
۶. به عنوان ایمانداران در مسیح، ما باید دعاهایی بکنیم که ابرازگر اراده خدا و میل ما به بزرگتر شدن حدود روحانی شخصی ما باشد - ۱ تواریخ ۲۹: ۱۰-۲۰؛ ۴: ۱۰:
- آ. سه اراده در عالم وجود دارد: اراده الهی، اراده شیطانی، و اراده انسانی؛ خدا می خواهد اراده انسان به او [خدا] بپیوندد و می خواهد که انسان با او یک باشد تا انسان اراده او [خدا] را در دعا برای خشنودی او [خدا] ابراز و بازگو کند - متی ۶: ۱۰؛ ۷: ۲۱:
۱. معنای واقعی دعا شامل چهار مرحله است:
    - (آ) خدا قصد دارد کاری را مطابق اراده خود انجام دهد - ۶: ۱۰.
    - (ب) او اراده خود را از طریق روح به ما آشکار می کند تا اراده او را بدانیم.
    - (پ) ما اراده او را از طریق دعا به او برگردانده و منعکس می کنیم - یوحنا ۷: ۱۵.
    - (ت) خدا کار خود را مطابق اراده اش به انجام می رساند - مکاشفه ۴: ۱۱.

۲. فقط دعاهایی که توسط خدا آغاز شده و منعکس کننده آنچه او آغاز کرده است هستند، ارزش روحانی دارند؛ ما باید بیاموزیم که این نوع دعا را دعا کنیم - افسسیان ۶: ۱۸؛ ۱ یوحنا ۵: ۱۴-۱۶.آ.

ب. یعیص از خدا استدعا کرد که حدود او را وسیع گرداند؛ وسیع گشتن حدود سرزمین نیکو در دعای او نشانگر وسیع شدن حدود کسب کردن مسیح و مسرت بردن از مسیح است، آن که واقعیت سرزمین نیکوست - ۱ تواریخ ۴: ۱۰؛ ر.ک. فیلیپیان ۳: ۸-۱۴.

۷. از ۲ تواریخ ۲۰: ۱۵-۲۲ می توانیم بیاموزیم که با ستایش کردن خداوند، در جنگ روحانی شرکت کنیم:

آ. در ۲ تواریخ ۲۰: ۱۵ یهوه به یهوشافاط پادشاه گفت: «از این گروه عظیم ترسان و هراسان مباشید زیرا که جنگ از آن شما نیست بلکه از آن خداست»، و در آیه ۱۷.آ: «در این وقت بر شما نخواهد بود که جنگ نمایید»:

۱. بسیاری از خادمان، یهوه خدای اسرائیل را با صدای بسیار بلند ستایش کردند - آ. ۱۹.

۲. وقتی آنها شروع به سراییدن و ستایش کردند، یهوه برای دشمنان کمین‌ها گذاشت، و ایشان منکسر شدند - آ. ۲۲.

ب. ستایش، بالاترین کاری است که فرزندان خدا انجام می دهند - مزامیر ۱۱۹: ۱۶۴؛ عبرانیان ۱۳: ۱۵:

۱. بالاترین ابراز زندگی روحانی یک مقدس، ستایش او به خداست - مزامیر ۱۴۶: ۲؛ عبرانیان ۱۳: ۱۵؛ مکاشفه ۵: ۹-۱۳؛ ۱۹: ۶-۱:

(آ) زندگی مسیحی از طریق ستایش اوج می گیرد - اعمال ۱۶: ۱۹-۳۴.

(ب) ستایش کردن، فراتر رفتن از همه چیز برای لمس خداوند است - ۱۴: ۱-۳؛ ۱۵: ۴-۲.

۲. پیروزی روحانی به جنگ بستگی ندارد - به ستایش بستگی دارد - ۲ تواریخ ۲۰: ۲۰-۲۲.

پ. در زندگی کلیسای و در زندگی شخصی خود، ما باید کمال ستایش را به خدا تقدیم کنیم - مزامیر ۲۲: ۲۲؛ عبرانیان ۲: ۱۲ ب.

ت. ما از طریق مسیحی که تجربه کرده و از او مسرت برده ایم، باید مدام قربانی ستایش را به خدا تقدیم کنیم - ۱۳: ۱۵.

ث. «ای خداوند، خدای من، تو را به تمامی دل حمد خواهم گفت / و نام تو را تمجید خواهم کرد تا ابدالابد» - مزامیر ۸۶: ۱۲.